

POLİTİKA GÜNLÜĞÜ

HİKMET ÇETİNKAYA

'Datça Sana Yaraşır...'

Can Yücel nasıl anlatılır?

Siyasi kimliğiyle mi, Adana Cezaevi'ndeki günleriyle mi, yoksa yanından bir kez olsun ayırmadığı içki şişesiyle mi, şiirleriyle mi, ünlü sövgüleriyle mi? 'Sevgi Duvarı' adlı şiiri, Can Baba'yı belki en iyi biçimde anlatıyor, onun sevgi dolu yüreğini bizlere yansıtıyor:

"Sen miydin o, yalnızlığım mıydı yoksa
Kör karanlıkta açardık paslı gözlerimizi
Dilimizde akşamdan kalma bir küfür
Salonlar piyasalar sanat-sevicileri
Derdim günüm insan arasına çıkarmakta seni
Yakanda bir amonyak çiçeği
Yalnızlığım benim sidikli kontesim
Ne kadar rezil olursak o kadar iyi"

Can Yücel'in fotoğraflarına bakıyorum...

Düşlerde mi anımsanır aşk, yürekte mi büyür hüznü?

Bir çift acılı gölge Ivanov'un tanrısal mezarı üzerindedir. Aynı gizin iki sesli ağzı, aynı düşün titreten kanadı olur...

Divan kapının yanındadır, karşıda aynalı dolap vardır...

Tuhaf duygular içindedir sevdanın resmi...

Ey koca Can Yücel, eski günlerden kalan sevda, saçındaki o çiçek nerede?

Ben bu soruyu, 15 yıl önce bir imbat akşamında lyonya'nın kıyısında bol rakı masada somuştum Can Yücel'e...

Yorgo Seferis'ten dizelerin okunduğu yıldızlı gecelerde, yunusları barındıran gürleyen toplara, bir zaman acılar salan denize karşı...

Yıllar önce o saatlerde Akdeniz ve lyonya yaraşıyordu tüm kadınlara...

Gözlerimizde hüznü vardı... Gözlerimizde sevgi...

★★★

Bilmem yarı aydınlık gecelerde umudumuzu boş yere tüketmenin acısını mı yaşattık yıllar boyunca...

Ellerimizde var olan sevdaları kış bahçelerinde saklamaktan usandık!..

Bilinmeyen zamanın içinde bizlere viz gelen uğultuları dinlemekten, karabatak kuşlarına, cehennem güllerine bakmaktan yorulduk!..

Yoksa umutlarımızın, aşklarımızın bizi bir gün terk edip gitmelerinden mi korkuyorduk?

Ama gitmediler!..

Andre Laude'nin dizelerini çıplak, güzel ve taze; aşkın ve ölümün ağlatısında mı ezberlemiştik?

Ey koca Can Yücel!..

Tıpkı Yannis Ritsos gibi göklere inanırdık eskiden, aşklarımız denizlerin rengini gösterirdi bize; yalnızlıklarımız ise ölü kentleri, unutulmuş ormanları, boğulmuş gürültüsüyle...

Gök şimdi yaralı bir martı...

Az sonra Datça'da güneş lyonya denizine gömülecek ve sen yarın derin bir uykuya dalacaksın papatyalarla döşenmiş toprağında...

Vakit geç!..

Ölüm geri çevirmiyor seni...

Sen hep şiire, aşka ve ölüme inanmıştın!..

İlhan Selçuk, bak, hastalandığında seni ne güzel anlatmış:

"İyi ki Can var..."

Yoksa dünya bunca güzel olmaz, bizim evin çevresindeki Erik ağaçları mart ayında çiçek açmazdı.

Can'ın iyi ve kötü huyları vardır; iyi huylarından biri içkiyi sevmesi, ikincisi öfkelenildiğinde sövmesidir... Ancak bu huylar herkese yakışmaz; İçmek ve sövmek Can kadar güzel şiir yazanda iyi huy sayılır; sıradan adamın içmesi ve sövmesi ayıptır, kötüdür..."

★★★

Güle güle Can Yücel!..

Datça sana yaraşır!..

O yeşil yapraklar arasına parlak kırmızı ibrişimle işlediği kuşlar biliyor musun kül rengi ve kapkara kesildi birden bu ölüm gecesinde...

Bunca gün, bunca gece, bunca yıl yorulmuştu beden...

Datça'da denize karşı mezarda kendiliğinden açmış çiçekler...

Üstünde meltem...

Kekik kokuyor kadının elleri...

Diyorsun ki:

"Uzun suların tirenler kalkıyor

Islak bir istasyonda iniyorum akşamları

Adım başında bir gaz'te ölüsü

Bozuk bir şemsiye gibi kapanıyor gün

Ve bir kapı açılıyor

Senin iki kanatlı kapın

Ne benim yalanlarım ne de haftalarca yağmur

Kimsele yıkayamaz ellerinin beyazlığını"

Özleyeceğiz seni Can Baba!..

Şiirlerini, sövgülerini...

Yüreğini!..

Sonra haykıracağız:

"Neden sonra buldum o kaçakçı mağarasını

Gözlerim kamaşınca senden

Ölüm belki sularından kaçırdığım

O loş suda yıkanmaktadır

Durdukça yosundan yeşil

Kulaç attıkça mavi"

— Arkada
→

hikmet.cetinkaya@cumhuriyet.com.tr

Faks numaramız: 0212/ 513 90 98

